Dejuni de soroll

Per Isidre Ferré el dl., 30/03/2020 - 07:00

D’ençà que s’ha decretat el confinament per aturar l’expansió del Covid-19, en els països del nostre entorn ha augmentat considerablement l’ús de les principals plataformes de la informació i la comunicació (aplicacions per xats, Twitter, LinkedIn, Instagram, Zoom...). En aquests temps de tancament forçat, necessitem obrir-nos d’alguna manera als familiars, als amics, als periodistes i mitjans de comunicació de confiança... i mantenir en la mesura del possible contacte (virtual) amb el món. Sabem que la millor (l’única?) manera de conviure amb la incertesa és a través de les xarxes que hem anat cosint amb el temps.

Amb tot, gràcies a les xarxes socials i als xats privats, cada un de nosaltres també s’ha convertit en un altaveu de gran potència. No som tan sols receptors de missatges, sinó que fàcilment ens convertim en emissors, tant d’informació generada per nosaltres mateixos (privada, però també pública) com fent ressonar informació que hem rebut d’altres (avui especialment la relacionada amb la situació provocada pel Covid-19 i les seves conseqüències). Gairebé podríem dir que també som el canal a través del qual circula el corrent de la informació.

A més, no tan sols som altaveus d’informació, sinó també, i especialment, altaveu d’emocions. La informació que rebem i que difonem duu adherits estats emocionals, com una mena de vernís que la recobreix: esperança, por, desconcert, malfiança, alegria... Quan transmetem informació, la retuïtem, la reenviem a grups, no comuniquem una dada, un fet o una situació, sinó que comuniquem —sobretot— un teixit emocional, que causa una reverberació en qui la rep. Decidir a què donem valor no és un acte asèptic, sinó que té ressons en el clos interior dels altres. Per tant, decidir a què donem valor, decidir què enviem als nostres contactes, té connotacions morals i espirituals.

De quina mena d’informació som altaveus? Quina mena de mirada sobre la realitat reflecteix? Què guia les nostres mans a l’hora de donar credibilitat o valor?

En definitiva, cal que, enmig de la incertesa dels temps que ens han tocat de viure, ens convertim en agents de confiança. Igual que Jesús va ser empès al desert a dejunar per després tenir una veu ferma per predicar, dejunem nosaltres de soroll, rumors, brogit, sospites... Dejunem per tenir una veu ferma en qui hom hi pugui confiar, s’hi pugui recolzar, hi pugui descansar.